

Al señorito famfarria le vinieron a las mientes los días de cárcel, y se limitó a decir:

—Señor, quiero a lo menos traeros diez liebres.

—Si tan excelente cazador eres, tráeme diez. Por cada una, te regalaré veinte pesetas.

Al saber esto, fué el bufón al bosque y llamando a las liebres les dijo:

—Liebres amadas, huid lejos, pues Juan el jactancioso viene a estos sitios para cazaros.

Y cuando llegó el famfarria, en todo el día no pudo cazar liebre alguna. Y el rey lo mandó encerrar otra vez diez días por no haber cumplido lo prometido.

Y al estar libre de nuevo, habló el rey diciendo:

—Deseo a mi mesa un ciervo.

El señorito famfarria, pensando en los días de prisión que sus jactancias le habían costado, dijo modestamente:

—Iré a lo lejos y veré si puedo traeros un ciervo.

Efectivamente, marchó, y al volver, con alegría trajo un ciervo.

El rey sonriendo le habló de esta manera:

—Mira, no prometiéndome nada imposible cumplirás fácilmente lo prometido.

Y el bufón se reía a solas, porque desde entonces era modesto el señorito famfarria.

J. VIDAL Y JUMBERT.

POLICROMES

(Quadrets al oli)

En Jaume, en Pera, en Ferrán son tots tres persones *honradíssimes*... perqun no han fet cap mal, ni robat res a ningú, son treballadors i están sempre prompts a fer un favor a qualsevol que'ls ho demani.

Es clar que tots tres, sortint sovint de casa, van a pendre l'aire de les nits i se'ls ha vist per certs carrers... i entrar a certes cases (devien perdre l'esma, que ja passa a vegades; o hi devien tenir feina precisa)... i aixó ja es un fet del domini públic: es clar que en Jaume, tot jugant, ha perdudes crescudes quantitats en diferents vegades, portant la pobresa i desavinença i soroll a casa; ja se sap que en Pere amb aquell empleo i càrrec del Estat va untarse los dits i se li varen fondre quartos (ensense vullguer, es de suposar); es cert que'l tercer, en Ferrán, molt sovint se'l sent renegar contra lo més sant i sa-

grat...: pro ¡vaja! tot plegat no treu pas la *honradesa* de la persona: perque lo viurer, aixís a la moda del día, es tan natural i conforme a la naturalesa; i lo robar al govern i municipis es lo més corrent, i no es pas pecat fet amb dissimulo i traça; i lo renegar no te res que veurer amb l'honor i fama d'una persona; i per últim el perdre quartos, tot jugant, es una desgracia i mala sort, pro mai una taca de deshonor...

En canvi, en Tófol, pobre, amb set fills, home de casa i treballador, ben parlat i qu'anava a missa cada festa, té la mala pensada una tarde d'anar a robar patates a un hort del seu veí, per a menjarne l'endemá tots: i ¡quina fatalitat! me l'atrapen i cap a la presó. ¡Lladre, lladrel!— criden les dones i la canalla del carrer—tot veient-lo passar, guiat per la *guardia civil*.

Aqueix home ja ha perdut l'honor; ja no es un home *honrat*, per més que plori i se'n empenedeixi del seu mal fet... i encare que s'en confessi i tot.

Els primers, dalt esmentats poden caminar amb el front ben alt perque encare son honrats: l'altre, en Tófol, haurá ja sempre de caminar amb el cap baix, perque ja ha perdut l'honradesa i tothom se'l aguaitará. ¡Aixís ho diu i ho judica *el mon!*

Empró.... als ulls de Deu els primers son uns *deshonrats* perque son públics pecadors, sense confessió, arrepeniment, ni propósit d'esmena: el segón es ple d'honra perque ha tingut sentiment i propósit del seu pecat i ja torna a viurer en gracia de Deu. ¡Aixís parla i jutja de les persones la *relligió!*

—¿Qui te raó dels dos: el mon o la relligió?

—La relligió, que es la veritat pura i jutja de les coses segons el criteri i pensar de Deu, veritat primera i perdurable: i el mon es un *embustero* que judica de les coses falsament guiat no més per aparences d'enfora enlluernadores; i la seva filosofia, defensant el vici amb paraules boniques i atacant la virtut amb raóns capcioses; la filosofia del mon i de tots els seus seguidors, tan mestres com deixebles, anomenen blanc lo negre, i, al inrevés, diuen negre lo que es blanc.

A. E.

EL SANTO DEL REY

El 23 del actual fué el Santo de Don Alfonso XIII.

La ciudad amaneció engalanada. En las ventanas y balcones tremolaban las banderas, salu-